

PRÓBA OZNACZANIA ILOŚCI METYLOTIOURACYLU
POTRZEBNEJ DLA CZĘŚCIOWEGO I CAŁKOWITEGO
ZAHAMOWANIA SYNTEZY ZWIĄZKÓW TARCZYCOWYCH
U PRZEŻUWACZY

Z Zakładu Fizjologii Zwierząt W. S. R. w Krakowie
Z Laboratorium Biochemicznego Inst. Zootechn. w Krakowie

Kierownik: prof. dr Z. Ewy

Badania *Winchestera* i *Andrewsa* (1953), *Hilla* (1953) oraz liczne badania *Blaxtera* i wsp. wykazały znaczną wartość sztucznie wywołanej hipotyreozy na niektóre, ekonomicznie istotne wskaźniki produkcji zwierzęcej. Badania te przeprowadzone przede wszystkim na drobiu, nie znalazły należytego rozwiązania w stosunku do przeżuwaczy, z uwagi na brak wiadomości i metody oceny, ilości potrzebnych związków wolotwórczych dla kontroli sekrecji tarczycowej u tych zwierząt.

W 1958 roku *Pipes*, *Premachandra* i *Turner* podali metodę pozwalającą na oszacowanie efektywności substancji wolotwórczych u zwierząt przeżuwających. W oparciu o tę metodę, wykonaliśmy doświadczenia mające na celu oznaczenie ilości metylotiouracylu, potrzebnej dla zahamowania częściowego lub całkowitego, syntezy związków tarczycowych u owiec.

Badania przeprowadzono przy użyciu jodu promieniotwórczego na 17 owcach rasy merynos. Ustalono minimalną dawkę dobową, wywołującą blok tarczycy, wynoszącą około 0,04 g metylotiouracylu na 1 kg żywej wagi. Wykazano równocześnie, nieefektywność dawek większych w próbie szybkości uwalniania hormonów tarczycowych.

Uzyskane wyniki, mogą służyć za podstawę badań nad stosowaniem metylotiouracylu dla uzyskania bloku tarczycy, dla celów teoretycznych czy praktycznego zastosowania w produkcji zwierzęcej.
